

Nechodím nikdy pozdě

Klára potěšeně sáhne po zabaleném dárku. Neváhá a zvědavě sundává stříbrný papírový obal. Odlupuje se jako slupka z pomeranče a odhaluje svůj obsah. „To nemyslíš vážně!“ zašeptá procítěně a z tmavé krabičky vytáhne těžký kovový řetízek. Jednotlivá očka připomínají dny v týdnu, roce, životě. Stačí je od sebe oddělit a ztratí spojení. Zvedne k němu svůj pohled. On se usmívá, pozorně ji sleduje, ale mlčí. „Proč mi dáváš tak drahý dárek?“ zeptá se Klára a zkoumá visačku nového šperku.

„Chci, abys nosila něco, co máš ode mě. Co nás spojuje,“ odpoví do ticha hotelového pokoje.

Klára se pousměje a dál si prohlíží svůj nový náramek. „Připneš mi ho, prosím?“ natáhne pravé zápěstí. Udělá k ní dva kroky, vezme řetízek do ruky a zachytí zámkem jediné správné očko. Řetízek je zapnutý. Klára natáhne zápěstí před sebe a uvede do pohybu malé přívěsky. „Krásné.“ Pak se rozhlédne po pokoji. Nenechala nic na posteli ani na nočním stolku, je připravená odejít. Není potřeba připomínat, že oba spěchají.

„Kláro, jsi úžasná ženská...“

„Nedělej mi to ještě těžší.“

„Proč to říkáš?“

Klára se podívá na dobře oblečeného muže. Světlé ležérně polodlouhé vlasy. Ještě se neloučí s časem, kdy byl mladý kluk. Má hezké ruce, samý sval, udržuje si štíhlou postavu. Často a rád mluví o svých sportovních aktivitách, které ho neustále udržují v pohybu. Seznámil je Klářin manžel Alex.

Spojení práce a zábavy, řekl tehdy a ptal se, jestli jí nebude vadit i společná dovolená u moře. Vztahy s obchodními partnery by se měly umět vhodně rozvíjet, dodal. Bude to rok, kdy se viděli poprvé. Klára se při krátké vzpomínce znovu usměje. „Pojďme,“ řekne, „musím se vrátit.“

Přidrží Kláře otevřené dveře a společně opustí pokoj.

„Malý a diskrétní prostor pro mimořádné okamžiky,“ odpověděl, když se ho před pár měsíci ptala, kam ji veze uprostřed pracovního dne. Dnes tady byli opět. Vytržení z každodennosti. Oba mlčí. Projdou recepcí a rovnou zamíří na parkoviště ke svým vozům. Nebudou se loučit více než pozdravením. Na veřejnosti se chovají pouze formálně.

Naplno zapnuté topení hučí interiérem velkého vozu. Zimní kabát si ne-
sundala, na rukou má raději rukavice. Po chvíli ztlumí ventilátor na nižší
stupeň a uvnitř se rozezní slova z puštěného rádia. Uslyší klidný hlas hosta
dnešního vysílání: „...naše běžně používaná definice času má přesné mate-
matické algoritmy. Ale čas rozhodně nejsou pouhá čísla na našich hodinkách.
Čas pro mě znamená také zcela specifické uspořádání prostoru. V mém po-
jetí času se v určených drahách příběhy našeho života, našeho času propojí,
setkají. Místa dříve neznámá, neviděná, se prolnou a v momentu splynou.
Všechno se odehrává zdánlivě nezávisle, člověk kráčí, pohybuje se v těch dra-
hách v abstraktní struktuře...“

„Znamená to tedy, podle vašich slov, že žijeme každý svůj Matrix?“

„Nevím, jestli Matrix, ale náš pohyb může být předem daný, dokonce se
nebojím říct předvídatelný...“

„Vaše slova zní velmi tajemně,“ zasměje se moderátorka a pokračuje, „vá-
žení posluchači, dnešním hostem...“ hlas moderátorky přeruší zvonění tele-
fonu. Klára zmáčkne tlačítko uprostřed panelu.

„Valmová, prosím...“

„Paní proděkanko, nechci rušit, prosím jen...“

„Jsem zpátky do pěti minut.“

„Ano, děkuji, tak to počká...“

Telefon se vypne.

Od rána mrzne, předpověď počasí hlásí sněžení. Klára řídí automaticky.
Vrací se do práce, hodiny ukazují něco málo po jedné. Po pěti letech na fa-
kultě ji děkan před měsícem jmenoval proděkankou. Sekretářce řekla, že má
jednání ve městě. Kdyby ji někdo sháněl, bude na telefonu. Interiér vozu na-
plní opět hlas rozhlasového hosta.

„...svět pod mikroskopem nebo pohled do vesmíru, vše závisí na poměru
vzdáleností a schopnosti vnímání reality...“, host Radiožurnálu mluví dál.

Klára poslouchá téma plné světa pod mikroskopem i vzdáleného vesmíru
a myslí na to, že si oblékla příliš tenké šaty. Cítí zimu po celém těle. Ani napl-
no puštěné topení ji nezahřeje. Pokud se pohybujeme v předem daných dra-
hách, může si myslet, že cokoliv v životě měnit, znamená ztrátu času? Klára
mimoděk nesouhlasně zakroučí hlavou. Kdyby vypustili debaty tohoto typu
a raději se věnovali kvalitní předpovědi počasí, nemusela by teď mrznout.

Zaparkuje auto před budovou fakulty a zamíří do vestibulu školy.

Stín ve dveřích není ostrý. Tvoří šedou, viditelně ohraničenou plochu. Vede od podlahy přes hranu rámu až ke konci obdélníku. Dveře zůstávají otevřené do další místnosti. Ticho umocňuje vnímání této linie mezi světlem a tmou, mezi hrou a pravdou. Dnem a nocí.

Sleduje jeho postavu, napjatou, smysly zbystřené. V momentu soustředění vypadá jako šelma, napadne Anežku. Líbí se jí. Od prvního dne ve škole ji tenhle kluk moc zajímá. Bude trpělivá, počká si. Potichu se vytratí, nechce, aby ji zahlédl. V klidu se usadí v ateliérové kuchyňce.

Fotoaparát zaznamená tlak prstu, spoušť jemně cvakne a zvěčni připravený obraz. Stačí, napadne Davida. Víc dělat nechci. Nebudu věnovat drahocenný čas obyčejnému školnímu cvičení, nudné práci ke splnění semestru. Zátíší. Černobílé. Statické. Zvolená kompozice byla první, která ho napadla.

Stahuje data z fotoaparátu do počítače, ujišťuje se, že jsou v pořádku, a vyhledá složku se svou dřívější prací. Kliká myší a čeká, než se otevře soubor. Počítač není tak rychlý, jak by chtěl. Nervózně vstane od stolu, přejde dlouhý prostor fotostudia a vyjde na chodbu. Zamíří do prvních otevřených dveří malé místnosti. Tady se odvíjí diskuse o všem a o ničem. Za jeho zády se roztahuje stará pohovka, vedle ní pár židlí a malý konferenční stolek. Nábytku různých chutí se nedávno zbavila jiná fakulta.

„Už je v ateliéru volno?“ zeptá se Anežka, rozložená uprostřed pohovky, pohledem se zastaví na Davidovi. Pocit, že i ona patří do výlučné společnosti fotografů, je pro ni stále nový a opojný. Naplňuje ji pýchou, ale zároveň také obavou, aby obstála. Před sebou, staršími spolužáky, a hlavně před ním samotným. K němu vzhlíží, vyvolává v ní vlnobití výjimečnosti. Anežka si myslí, že výjimečný je.

David vezme do ruky hrnek a nasype do něj přiměřenou dávku sušeného čaje. Sítko nenašel. Nepodívá se na ni, když jí odpoví. „Pozadí je volné, sedím vepředu u počítače.“ Teprve potom se k ní otočí. Anežka, prvačka, kterou vyšší ročníky včetně Davida podrobily hodnocení jako každou holku v ateliéru. Komentáře byly celkem kladné. Objektivně hezká. Drobná, menší, hnědé oči, tmavé vlnité vlasy. Stejně jako ostatní i on v ní vidí velmi snaživou, pilnou a důvěřivou holku. Má snahu být za každou cenu den ode dne lepší. David nemá čas zkoumat, nakolik se jí to daří. Drží se

raději svých plánů. Vezme hrnek s kouřícím čajem a vrátí se k otevřenému počítači.

Soubor se mezitím otevřel. Položí hrnek vedle počítače a usedá zpátky ke stolu. Naplňuje ho vědomí, že on je ten výjimečný, kdo může, kdo umí. Kdo zaznamená vteřiny neopakovatelného děje. Přes celou širokoúhlou obrazovku sleduje linii bílé stopy. Sněhové řádění lyžaře na volném bílém svahu zvedá vysoký gejzír jemného prašanu. Na pozadí modré nebe. Nic složitého, naprosto jednoduchá kompozice. Usrkne horkého čaje. Aniž odtrhne oči od obrazovky, promýšlí závěrečné úpravy snímku. Chce docílit ostřejšího odrazu slunce ve sněhové stopě a ještě jasnější ohraničení modré oblohy. Pomocí počítačového programu umocní atmosféru horských výšin, adrenalinového zážitku divoké jízdy, svobodného prostoru, bez zábran, bez omezení. To ho baví, vzrušuje. Má rád rychlost, napětí. Možnost zaznamenat v jedné jediné milisekundě nevratný jedinečný okamžik. Školní statické kompozice plné úhlů a mrtvých tvarů? V poslední době ho škola otravuje. Otevřené dveře do chodby může přece nafotit kdykoliv. Proč to má dělat zrovna v tomto čase? Okamžiky vratné nepřináší žádné poselství. Jsou svým způsobem pro Davida mrtvé.

Richard Kotlar stojí nehnutě ve dveřích. Už chvíli ho tiše pozoruje, svého studenta. A veliký zářící monitor. To, co je na něm otevřené, nemá se školní prací společného vůbec nic. Mimoděk zatne zuby. Do termínu odevzdání semestrálek zbývají dva týdny. Zatím od něj neviděl žádné nafocené okénko. Nepřinesl mu jediné zátiší. Provokuje svým klidem. Richard je přesvědčený, že ho záměrně přehlídí. Zřejmě už nestojí o odbornou radu pedagoga. Nezajímá se o konzultace, nepotřebuje sdílet své postoje k danému tématu. Ostatní to dělají. Jeho spolužáci za Richardem pravidelně chodí a chtějí znát jeho názor. Diskutují, jak by mohli své fotografie posunout, nasměrovat, jak je zlepšit.

Všechny si je vybral. Jsou to jeho studenti. Příjímací zkoušky nabízí šanci vytipovat správný a jedinečný talent. Odhadnout, jestli budou mít nejlepší předpoklady tvořit, růst. Vybral si i Davida. Modrookého blondátego kluka. Tvářil se skoro nevinně. Pak předložil domácí práce a komise zírала. Byla v nich nečekaná energie, vnitřní náboj. Obsadil okamžitě první místo. Richard se bál, že si vybere školu v Praze, ale on zůstal tady, v malém

moravském městě. Nechci dojíždět, řekl, chci zůstat doma. Zvláštní rozpor, napadlo Richarda, ale byl rád. Mít dobrý pracovní materiál, myšleno kvalitní studenty, rovná se základní předpoklad úspěchu. A Richard se cítí být úspěšným fotografem i pedagogem. Zakládá si na své pověsti.

Dojíždí týden co týden z Prahy. Ví, že pro většinu kolegů má nálepku nafoukaného Pražáka, ale jemu to nevadí. Naopak. Vedoucího Ateliéru fotografie dělá Richard už deset let, pedagogická práce na plný úvazek. Jeho studenti sbírají ocenění, uplatňují se v praxi. Cítí se hrdý na to, co dokázal. Ateliér založil, dal mu ze sebe to nejlepší, co mohl. Postupně rezignoval na svou uměleckou kariéru, aby se mohl naplno věnovat škole.

Dívá se na Davida. Před jeho očima vyrostl a z nesmělého blond'atého kluka se záhy stal suverénem celého ateliéru. Richard ví, že je pro mladší ročníky vzorem. Nikdo o tom nemluví, takové řeči se nevedou, ale je to cítit ve vzduchu. Získal si přirozený respekt, všichni sledují při konzultacích právě jeho práce. David před rokem vyhrál soutěž pro Nikon se sérií akčních záběrů z paraglidingu. Nikon si ho následně vybral, talentovaného mladého koně, a dostal od něj nejlepší vybavení. Testuje nové objektivy, fotí pro něj i pro jeho firemní časopis. Co dělá dál, Richarda nezajímá. Ví ale, že školní zadání už pro Davida na prvním místě rozhodně nejsou. A to mu vadí. Sám věnuje všechen svůj čas studentům, na vlastní tvorbu už mu nezbývá. Nevzpomíná si, kdy naposledy dělal úspěšnou komerční zakázku. O svých schopnostech Richard nepřemýšlí, nepochybuje, že jsou daleko větší, erudovanější. Přesvědčuje se. V posledním čase čím dál častěji. Lže sám sobě? I to ho už napadlo. Při pohledu na Davida, na jeho mládí, bezstarostnost, ho napadají různé věci a není mu to vůbec příjemné.

Richard se pohnul ze svého místa, vyšel nepozorovaně ven a zamířil do vedlejší místnosti. Ta se postupně zaplnila studenty z různých ročníků, sedí na židlích anebo postávají u stolu a baví se. Když Richard vstoupí, pozdraví ho. Středa znamená ateliérový den. Den, pro který Richard ráno vstává ve čtyři. Auto nemá, k cestování využívá vlak, občas i autobus. Je mu padesát tři let, dnes se cítí jako stoletý. Cítí se unaveně, nevyspale. Podívá se na hodinky a odchází z ateliéru pryč.

Klára namísto podepisování papírů myslela na dnešní malý výlet za město. Uvařila si kafe a dlouze si prohlíží stříbrný řetízek plný přívěsků. Co tím

sleduje? Vzpomene si na jeho slova: „Chci, abys nosila něco, co máš ode mě. Co nás spojuje.“ Nečekaně osobní. Zamyslí se. Mít milence a lásku dohromady? To nezažila. Není si jistá, že by to bylo možné. Láska? Plánovat ji, postupně získat očko po očku jako stříbrný řetízek? Jde to vůbec? A co je to láska? Přitažlivost? Dobrý sex? Nebo trpělivé snášení každodenních povinností v letitém manželství, kde se dny proměnily v podivnou rutinu? Klára zavrtí mimoděk hlavou, aniž si sama pohyb uvědomí. Ne, láska a její manželství k sobě nepatří. A k dnešnímu výletu za město? Myslí si, že ani on, i přes dnešní překvapivý dárek, neplánuje měnit nic na svém rodinném uspořádání.

Nesmělé zaťukání na dveře Kláru vyrušilo. Skoro se lekne. Řekne hlasitě dále, vstane od stolu a zamíří ke dveřím.

„Nejdu pozdě?“ Richardova hlava nahlédne do místnosti.

„Ne, jdeš tak akorát,“ odpoví Klára, „ahoj.“

„Ahoj.“ Richard za sebou přivře dveře. „Půjdeme ven? Nevadí ti, že tam mrzne?“

„Ne...“ Klára otevře šatní skříň a uchopí z ramínka kabát. Richard stojí, ruku na klíce, nenapadne ho pomoci jí s oblékáním. Klára se oblékne sama a pomalu si zapíná knoflíky. Dívá se na jeho vysokou postavu, polodlouhé šedivější vlasy. Působí nesměle, kdyby ho lépe neznala, řekla by plaše.

Společně vyšli na chodbu. Klára zamyká dveře své kanceláře a očima se opět zastaví na novotou zářící cedulce: Mgr. Klára Valmová, Proděkanka pro strategické projekty a spolupráci s praxí.

„Paní proděkanko,“ sekretářka vyšla z kanceláře. Nervózně přešlapuje, téměř po špičkách. Klára nedokáže odhadnout míru její hry na poddanost. „Nezapomněla jste mi podepsat ty materiály?“ zeptá se a pohledem ulpí na Richardovi.

„Až se vrátím. Musím si vše v klidu prostudovat,“ Klářin hlas nepřipustí jinou alternativu.

„Dala jsem vám je už ráno...“, nevzdává se sekretářka a mírně se na Richarda usměje.

„Nechejte paní proděkanku v klidu naobědvat,“ řekne Richard smířlivě a úsměv opětuje.

Klára beze slova vykročí dlouhou chodbou ke schodišti.

„Máš to složité, tolik povinností, ještě že máš schopnou sekretářku.“ Richard otevře vstupní dveře a přidrží je Kláře.

„Leze mi na nervy, snaží se mi denně připomínat, že práce proděkanky je asi nad mé síly.“ Klára vyjde z budovy do mrazivého počasí.

„To je nesmysl! Jen si zvyká, že namísto důchodce má za šéfovou tebe. Má spíš obavy, aby neselhala, abys ji nevyměnila... kolik má roků?“

„Nevím, šedesát?“

„Tak se nediv, když jí teď šéfuje ženská jako ty, které ještě nebylo čtyřicet!“

„Za pár týdnů...“

„Ty budeš slavit čtyřicítku?“ Klára mlčí a Richard pokračuje: „Oslavíme to i my dva? Separé? Nebo bude jen oficiální trachtace?“

Venku začal padat sníh. Předpověď hlásila sněžení až v zítřejších ranních hodinách, přesto během hodiny napadlo téměř deset centimetrů. Klára se chytne Richarda, zavěsí se za jeho pravou paži. Vysoké boty nemají vhodný vzorek, podrážka klouže. Obává se, že upadne.

„Richarde, přestaň, slyšel jsi mou sekretářku, musím se věnovat proděkanské činnosti...“ Klára se usmívá.

„Určitě, vždyť spolupráce s praxí patří do tvé pracovní náplně,“ usměje se Richard také a podívá se na Kláru.

Společně se zastaví na přechodu. Svítí červená, Klára se na chvíli pustí jeho paže a snaží se setřást bílý sníh. Richard zvedne ruku a dlouhými prsty jí jemně stírá sněhové vločky z ramen. „Jak romantické,“ dodá polohlasně.

Rozsvítí se zelená. Přejdou cestu a na rohu ulice zamíří do malé pizzerie. Uvnitř nevelké členité místnosti sálá teplo z pece, prosycené příjemnou vůní jídla. Richard se rozhlédne a bez váhání zamíří k jedinému volnému místu.

Obrovský talíř horké pizzy zaplní dřevěný stůl. Richard vezme do ruky nůž s vidličkou a začne oddělovat jednotlivé trojúhelníky. První položí na malý bílý talířek před Kláru, druhý dá sobě a postupně rozdělí celou pizzu. Klára ho mlčky sleduje. Pokolikáté už spolu sedí v této restauraci, kolik společně stráveného času? Mohla by to spočítat, kdyby chtěla.

Krátce po svém nástupu do školy si uvědomovala obrovskou změnu. Tlak, kterému nerozuměla. Pět let zvláštní izolace, kterou měla hluboko pod kůží, dvě děti a mateřská dovolená, vytržení z reality dospělých lidí. Cítila se tolik nejistá. Svěřovala se Alexovi, že si občas s návrhy kolegů neví rady. Měly by jí lichotit? Zíral na ni a neřekl nic, vůbec nic, jen mlčel. Vidí ještě teď skelný pohled svého muže, netečný. „Chtěla bych, abys jedním z nich byl právě ty.

Chtěl mě získat pro sebe a spřádal tenké nitky, do kterých jako pavouk vláká svou mušku zlatou,“ řekla Klára a dívala se mu do očí. Chvilí bylo ticho. Byli v ten okamžik na společném obědě, výjimečně bez dětí. „Nejsem pavouk, Kláro,“ odpověděl Alex nezúčastněně. Nic víc neřekl. Pak si objednal kávu, zářivě se usmál na servírku a podal jí prázdné talíře ze stolu. Klára zmateně sledovala jeho gesta, výraz. Snažila se porozumět tomu, co udělal. Tenkrát, dnes už ne. Patnáct let manželství, každodenní realita. Klára neprozkoumává detaily současného stavu, pouze žije. Jeden den jako druhý.

Očka na kovovém řetízku se lesknou novotou. Závan nečekaného zvedl oblak prachu, co leží všude kolem ní. Klára se znovu podívá na své zápěstí, na přívěsek, který v tento moment září ze všech nejvíc. Malý klíček. Usmívá se, aniž si to uvědomuje.

Mezi sousty horké pizzy sleduje Richarda. Srovnání dvou mužů mimo její manželství se dnes nabízí více než jindy. Jak je to dlouho? Dnes se jí zdá jejich příběh vzdálený sto let. Oslnila ji jeho gloriola, jeho status velkého fotografa z Prahy? Možná. Románek s ním měl příchut' zakázaného, neznámého území. Zároveň měl život jedné malé jepice. Připomínal divoký tanec, první a zároveň poslední. Zběsilý, zbytečný? Přesto každá generace hmyzu tohoto jména ho tančí. Pak padne vysílením a umírá. Sláva tanci, sláva životu.

S Richardem zažila iluzi vzrušující změny, která poprvé zčeřila hladinu do té chvíle stojatých vod. Byl pro ni jako jarní vítr, napnul plachty a ona zažila krátký pocit, že se děje něco výjimečného. Když přišla na fakultu a rozhlédla se po nudných akademických tvářích, Richard vyčníval, nade všemi. Jeho charisma Kláru přitahovalo. Umělec.

Richard vezme do ruky dílek horké pizzy přímo z talíře. Hladově se zakousne. Dává pozor, aby mu zbytečně nekapala šťáva na talíř. Klára se chopila příboru, ukrojí pomalu malý kousek a vloží ho do úst. Richard polkl další velké sousto a s chutí je zapíjí točeným pivem.

Klára je dnes nezvykle tichá, mlčí. Podívá se na ni, jak pomalu nabírá malé kousky pizzy, duchem nepřítomná. Možná řeší svou novou funkci. Před časem tvrdila, že nemá pracovní ambice, ale do role proděkanky se posunula poměrně rychle. Změnila se. Už méně chodí v riflích a vybíhání schodů po dvou vystřídala za energickou chůzi na vysokých podpatcích.

Pět let společného akademického života. Oba sebe navzájem dávno vnímají bez očekávání. Někdy možná i lhostejně. Chvillemi Richarda napadá, že se k sobě chovají jako manželé. Nelichotivé. I když sám neví, jak manželství vypadá. Nikdy se neoženil.

Okraj pizzy mu spadl zpátky na talíř. Nemotorně ho bere do ruky. Ještě kousek a kápka mu červená šťáva přímo na svetr. Vezme ubrousek a utře kapku ze stolu. Všechno se přemísťuje na nesprávné místo a padá, kam nemá.

Tuší, že nabídka k sňatku by domácí atmosféru nezměnila. Ze dvou vážnějších vztahů má dvě děti. Žije se svou bývalou studentkou. Krásná a divoká holka z prvního školního vrhu. Těmito slovy pojmenoval svůj první ročník a své pedagogické začátky. Už je to deset let. Když se narodil malý Ríša, Markéta přišla znovu se svatbou. Rezolutně to odmítl. Možná by měl své rozhodnutí poopravit, třeba by se pak doma necítil tak mizerně.

Náramek na její ruce se při každém pohybu zavrtí a posunuje malé přívěsky. Klíček se schoval a nahoře se objevil kruh. Klára polkne, vezme do ruky sklenici minerálky a napije se.

„Chtěla bych něco pracovního,“ řekne klidně a podívá se na Richarda, „včera mě k sobě zavolal děkan, naléhal, že to spěchá.“

Richardovy oči se zvednou od talíře pokapaného červenou rajčatovou šťávou. Klára jemně olízne svůj horní ret. Má hezké plné rty, zajímavé, neskuptečně fotogenické. Proč je vlastně nikdy nefotil? Klára se nadechne a doplní svá slova: „Potřebuji se domluvit i s tvými studenty. Jedná se o komerční věc, focení pro firmu Route.“

„Kdyby nám oběd hradil fakultní rozpočet, tak bych se i u jídla klidně bavil o práci,“ Richard zvedne poslední dílek pizzy ze svého talíře, „ale nechci si kazit chuť řečmi o studentech a jejich zakázkách.“

Klára se ušklíbne. Chová se hůř den ode dne. Ztratil zájem, esprit vyvanul a energie pro cokoliv nového také. Kdyby nebylo děkana a přání zaangažovat do projektu celou fakultu, rozhodně by Richarda obešla. Domluvila by se přímo s jeho studenty. Tušila neochotu. Škola a někteří studenti mu prý kradou drahocenný čas. „Richarde, nebuď protivný.“ Klára se donutí k úsměvu a položí před něj svůj poslední dílek pizzy.

„Nebudeš?“ Richard se chopí sklenice piva a napije se.

„Řeknu ti víc podrobností a uvidíš sám, že to má smysl.“ Dívá se na něj. Vzal do ruky chladnoucí kousek těsta se šunkou a nese ho k otevřeným ústům. „Reklamní kampaň míří na věkovou skupinu našich studentů. Mě nejdříve

napadlo oslovit jen Davida Měřejovského. Vyhrál přece první cenu Talent roku. Bohužel, děkan chce zapojit celou fakultu.“

Richard těžce polkl své sousto. Zvedne oči ke Kláře. Klidně se usmívá a mile vyslovuje jméno David Měřejovský. To jméno zní Richardovi jako alarm. „Proč neoslovili nějakou reklamku?“

„Ta pro ně pracuje stále. Chtějí dát příležitost mladým talentům. Prostě v nich tuší potenciál.“

Aniž by se napil, Richard položí těžkou sklenici piva zpátky na stůl. „Zadarmo to ale snad dělat nebudeme? Navíc, teď máme před koncem semestru, všichni makají na semestrálce.“

„Ne, zadarmo ne, ale je to především skvělá příležitost. Propojení s praxí, po které děkan tak volá. Škola se zviditelní. Budeme z toho mít prospěch větší než těch pár korun do rozpočtu...“ Klára nespustí z Richarda svůj pohled.

On se ztěžka pomalu nadechne. „Kláro, prosím tě, tohle věčné fakultní téma. Vyčpělý starý evergreen, stále dokola omílané řeči vzájemného tvůrčího propojení. Jsem na škole deset let. Tebe do stáda neschopných kolegů nepočítám, ale ty ostatní jsem vyškrtnul ze seznamu použitelných. Zatím málokdy z podobných aktivit vypadlo něco kloudného. Nedělám si iluze, že tahle akce bude výjimka.“ Zvedne sklenici a dopije zbytek piva.

Klára už nic neřekne, sedí a pozoruje ho. Zestárnul, vrásky kolem úst se prohloubily, rty jako by se propadly, vypadají tenčí, ostřejší. Tmavé vlasy neupravené, kolem uší delší, prošedivělé. Když ho poznala, byl mnohem štíhlejší, dnes se mu pod svetrem dme břicho. Stárne rychle a možná ani nevnímá, že už se neumí ničím nadchnout. Připomíná žlučovitého kolegu, který k potěše okolí konečně odešel do důchodu.

Richard dojedl pizzu a dopil pivo. Klára nechá zbytek své minerální vody na stole, podívá se na hodinky a řekne: „Půjdeme?“

Servírka přinese účet a Richard se začne dlouze prohrabovat všemi kapsami u kalhot i své bundy. Vysype na stůl drobné mince a položí dvě stě korun. Klára vezme do ruky vytištěnou útratu za společný oběd a beze slov doplní chybějící částku ze své peněženky. Řetízek na jejím pravém zápěstí se zhoupe. Usměje se na svůj dnešní dárek a aniž zavadí pohledem o Richarda, zvedne se k odchodu.